

nerne og høre dem, hvordan de skal stemme! Hvis I ikke betragter os gode nok til selv at faa en Stemme, vil vi ikke længere gøre den Slags Arbejde for Eder!» Hele denne store Kvinde-Føderation bestemte, at de kun vilde arbejde for de Kandidater, som vilde stemme for, at Kvinderne skulde faa Valgret.

Saa er der Arbejder-Partiet, som bliver en Verdensmagt, et Parti, som faar de andre til at skælve, Arbejderklassens Parti. Dette Parti siger: »Dersom I ikke vil gøre, hvad der gavner Arbejderklassen, saa vil vi arbejde for det Parti, der vil gøre det.« Ved at tage dette Standpunkt har de faaet en overordentlig stor Indflydelse. Selv om de ofte kun har taget 70 Pladser i Underhuset, kan man ikke derefter beregne Graden af den Indflydelse de besidder. De siger baade til det liberale som til det konservative Parti: »I maa helst gøre det som Arbejderne ønsker, thi Arbejderne har deres Repræsentanter i »House of Commons.« Mændene i dette Parti har altid sagt, at Kvinder skal have Valgret lige saa vel som Mænd!

Før det sidste almindelige Valg for 5 à 6 Aar siden, da de Liberale kom til Magten, sagde et af Regeringens Medlemmer, at de nu stod forpligtede til at give alle Mænd Stemmeret. Dette gav Kvinderne noget at tænke paa. I Transtraal havde Boernes Forere bedet om, at Kvinderne, som havde kæmpet ved deres Side, nu ogsaa maatte faa Del i deres Valgret. Hvad svarede vel den engelske Regering? Den fastslog, at kun Mændene skulde have Stemmeret. De gavede denne baade til Kaffere og Indiere, men ikke til Kvinderne. Man saa nu, at det ikke kunde gaa an længere, at Kvinderne var uvirkelige og ventede, at Fremskridtet skulde komme af sig selv.

Womens Social- and Political-Union.

Der var nogle Fabrikspiger i Lancashire og blandt dem udmærkede Annie Kenney sig. Hun havde fra sit 17de Aar arbejdet i en Fabrik og havde en sygelig Broder at understøtte; hendes Fader var en Drukkenbolt, og hun havde set sin Moder dø af Overanstængelse. Siden havde hun arbejdet for at opretholde sit Hjem. Men hun havde tillige faaet Indflydelse over sine Kammerater og havde faaet en vis politisk Opdragelse ved at være Sekretær for deres Fagforening. Hun havde overværet et af Møderne i London, og efter dette var hun gaaet op til Foredragsholderen og dennes Venner og havde sagt til dem: »Kan jeg være til nogen Nytte for Jer, saa regn blot paa mig!» Man er i England aller glædest for at faa Kvinder af

Folket: »Kan vi faa dem med«, siger man, »saa er vi vis paa Sejren!«

Kvinderne i Manchester samlede mange af disse Fabrikspiger. Disse gik fra Dør til Dør og sang Julesange for at tjene nogle faa Kroner. Annie Kenney havde spadseret fra Manchester til London med sine Sko i Lommen. Hun havde ikke Raad til at slide dem paa Landevejen. Hun gjorde Opsigt ved sin glødende Enthusiasme. Det er Mrs Cobden Sanderson, der fortæller herom, og hun siger: »Vi dannede en Forening som vi kaldte »Womens Social- and Political-Union«. Dens Formaal: var 1) at Kvinderne skulde faa Stemmeret, 2) at opdrage Kvinder i politisk Henseende, 3) at rejse Kvinderne i al Almindelighed og 4) at undervise dem i hvad de skulde bruge Stemmeretten til.«

Annie Kenney.

De unge Piger gik ud paa Gaderne. Paa Gadehjørnet ringede de med en Klokke. Folk samlede sig om dem. Man laante en Stol, Annie Kenney stod op paa den og holdt derfra en glødende Tale om de Menneskerettigheder Kvinderne skulde erhverve sig. Bag efter gik Tallerkenen rundt. Efter flere Møder lejede man en stor Sal og satte Avertissementer om Møderne paa Gadehjørnerne. Medlemmerne fik en Knap som Emblem, hvorpaa Bogstaverne W. S. P. U. (Womens Social- and Political-Union) stod.

Parlamentet skulde aabnes. Kvinderne holdt et stort Møde og vandrede derefter i Procession med flyvende Bannere, der repræsenterede alle Kvinde-Forbund, alle Fagforeninger og »Arbejdskvindernes Liga«. »Vi vandrede til Consejl-Præsidenten (Campbell

Bannerman) og spurgte ham, om han vilde indgive en Petition i Underhuset om at give Kvinderne Stemmeret? Han svarede: »at vi alle havde hans Sympathi, men at hans Ministre ikke var enige med ham, og at det netop var disse, vi skulde forsøge paa at omvende!« Vi vidste at 2 eller 3 var i stærk Opposition til, at Kvinderne fik Stemmeret. Især var Mr Asquith vor bittreste Fjende. Men Premierministeren havde sagt: »I kan jo forsøge paa at omvende dem!«

Disse unge Piger ringede nu paa Mr Asquiths Dørklokke og sagde, at de gerne vilde tale med ham. Tjeneren svarede, at Ministeren alt var taget hen til Ministeriet. Men de unge Piger kunde fra Trappen se ham sidde i sin Automobil nede i Gaarden, gemt bag en stor Avis, hvorpaa han straks efter rullede ud paa Gaden i Bilen. De unge Piger trak atter i Klokken, men fra Huset var der telefoneret efter Politiet, og disse stakkels unge Piger blev ført i Arrest, hvor de maatte sidde i 6 Uger, fordi de havde trukket i Mr Asquiths Dørklokke. »I Sandhed en haard Straf for en lille Brøde«, siger Mrs Sanderson.

Mrs Cobden Sanderson følte, at de mere erfarne Kvinder maatte komme disse stakkels unge Piger til Hjælp, der havde taget saa lidt Hensyn til sig selv, at de hverken havde skaffet sig Arbejde paa Fabrikker eller noget andet. De havde kun ændset den Petition, de vilde have indleveret til Ministeren. Mrs Cobden Sanderson, Mrs Despard og Mrs Pethick Lawrence havde et hemmeligt Møde, i hvilket de lovede hinanden at staa disse unge, ilde behandlede Piger bi. Mrs Pethick Lawrence havde arbejdet for ulykkelige unge Piger i London. Hun havde ægtet en velhavende Mand, der havde gjort en udmærket Carrière i Oxford. Da hun hørte om disse unge Fabrikpiger gik hun til dem. Hun blev dybt greben af den varme Enthusiasme de følte, og hun sagde til dem: »Jeg giver mig selv, min Formue, ja alt hvad jeg ejer og har til Eder! Vi vil arbejde for at faa Kvinders Ligeberettigelse med Mænd anerkendt, at de ikke længer skal være som Fredløse i Landet, men at de selv maa kunne arbejde paa at forbedre deres Vilkaar!« Hun blev Kasserer for W. S. P. U. og fandtes der ikke Penge i Kassen, tog hun af sin egen Lomme.

Vi har nu set »Womens Social- and Political-Union« dannet. Men Mrs Pankhurst med sine 2 Døttre kom snart i Forgrunden, og Enden herpaa blev, at Annie Kenney og Mrs Pethick Lawrence sluttet sig til Mrs Pankhurst og hendes to Døttre, medens Mrs Despard, Mrs Cobden Sanderson og nære Venner af disse dannede den bekendte »Womens Freedom League«. Med ingen af disse Foreninger